

ge registre, for er det ikke sådan, at SF sidder, når vi arbejder med loven om personoplysning, og er meget restriktiv, når det drejer sig om privatlivets fred, og så glemmer det lidt, når vi diskuterer offentlighedslov? Det kan jeg godt forstå, men det viser altså også de dilemmaer, der er, fordi der er modstående hensyn.

Med hensyn til journalister mangler vi stadigvæk svaret på, hvordan det i praksis kan klares. Jeg går ud fra, at vi er enige om, at det ikke må blive sådan, at borgerne er angst for, at deres navn står på en postliste, og så ikke tør klage f.eks. til kommunen for at få deres ret.

EU-dokumenterne rejser nogle ganske særlige problemer over for vores forhandlingsposition over for andre lande, så det er vi mildest talt meget skeptiske over for.

Lad mig slutte med at opfordre justitsministeren til, at der nu virkelig bliver foretaget et grundigt eftersyn af den lov her, og hvis det så også var muligt at skrive den, så den var til at forstå, ville det jo også være et fremskridt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu kommer det jo ikke som en stor overraskelse for mig, at fru Birthe Rønn Hornbech ville spørge, hvordan det hænger sammen med vores postlisteprojekt og så i øvrigt vores ønske om at bevare integriteten.

Så vil jeg spørge fru Birthe Rønn Hornbech, fordi det skal jeg jo på nuværende tidspunkt efter Forrettingsordenen, om fru Birthe Rønn Hornbech har talt med Nordjyllands Amt, som rent faktisk har haft åbne postlister. Her har de nemlig fra starten sagt: Hvad er det, der traditionelt vil være noget, som ikke er omfattet af aktindsigt, socialsager osv., og hvad er det, der traditionelt er det, der er interessant for offentligheden? Og det er planlægningsager osv.

Derudover har de så også for at være ekstra sikre på, at man ikke løber ind i nogen problemer i de situationer, hvor det kan komme på tale, at der er borgere, der ikke vil rette henvendelse, undtaget borgernes navn.

Det næste, man så har gjort i Ringe – dér ved jeg ikke, om fru Birthe Rønn Hornbech har talt med dem Ringe – er, at man altså simpelt hen går ind og siger: Vi har fået en henvendelse af den her karakter, men vi kommer ikke med navn. Og det vil sige, at der har man taget det ekstra skridt. Så muligheden for, at man kan opnå begge politikker, er til stede.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja, men nu vil jeg slet ikke afsløre mit netværk over for fru Anne Baastrup, selv om det bliver mellem os, da salen er næsten tom, og som sagt er pressebåsene helt tomme. Det vil jeg ikke, men jeg vil stille et modspørgsmål, som jeg også har stillet tidligere:

Ud over det med privatlivets fred så virker det ikke, som om fru Anne Baastrup er påvirket af det virkelige liv. Der findes jo kontorer, hvor 99,9 pct. af samtlige sager er personsager. Og det mener jeg også er noget, vi skal diskutere meget grundigt: Hvordan sikrer vi, at det er, om jeg så må sige, de rigtige sager, som offentligheden, først og fremmest pressen, har adgang til? For det, det drejer sig om – det går jeg ud fra at vi er enige om – er jo ikke, at myndighederne skal have en masse ekstraarbejde med at lave postlister, det er, at offentligheden kan kontrollere myndighedsmisbrug, kontrollere de virkelig interessante sager og ikke alle de personsager, som er fuldkommen uden interesse. Det synes jeg også fru Anne Baastrup skylder os andre et svar på.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne følge op på det spørgsmål, som fru Birthe Rønn Hornbech stillede til fru Anne Baastrup, for når nu fru Anne Baastrup trækker min hjemstavn ind i debatten – det bliver selvfølgelig altid spændende – nemlig Nordjyllands Amt, og bruger det som et eksempel på, hvordan vi kunne ordne det her i en hånd vending, vil jeg godt spørge fru Anne Baastrup:

Mener fru Anne Baastrup, at vi sådan bare kan lave en generel bestemmelse om, at myndighederne sætter dem, de har lyst til at sætte dér, på postlisten, og dem, de ikke har lyst til at sætte dér, dem holder de ude af det?

Og hvad er det så i øvrigt, vi får imødekommet, hvis det er sådan, at det bare er en generel bestemmelse om udarbejdelse af en elektronisk postliste, hvis det er sådan, at myndigheden selv kan afgøre, om det er en sag, man synes vedrører offentligheden eller ej? Er det så ikke bare at putte blå i øjnene på dem, som netop, som fru Birthe Rønn Hornbech var inde på, vil bruge det her? Det er jo ikke borgerne; det er jo journalisterne, der gennem de her postlister får et for dem effektivt redskab til at lave, om man så må sige, afsløringer af myndighedernes eventuelle overtrædelser af regler og retningslinjer.